

**MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA ODGOVORNIH ZA
TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA NA TERITORIJI BIVŠE
JUGOSLAVIJE OD 1991**

IZJAVA SVEDOKA

PODACI O SVEDOKU:

Prezime: ZLATKOVIĆ

Ime: Radovan

Ime oca: Stojan

Datum rođenja: 19.11.1948.

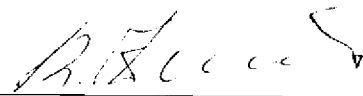
Nacionalnost: Srbin

Datum(i) razgovora: 10, 11, 12 i 13 April 2008

Razgovor(e) vodili: Dragan Ivetić branilac i Boris Zorko, pravni savetnik

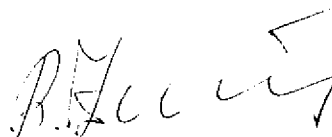
Jezici korišćeni u toku razgovora: srpski

Potpis svedoka:

ZLATKOVIĆ RADOVAN – Izjava

1. Zovem se Zlatković Radovan, od oca Stojana, rođen sam 19.11.1948. godine u selu Lepčincu, opština Vranje.
2. Moje kretanje u karijeri u Ministarstvu unutrašnjih poslova je sledeće: sa završenom srednjom mašinskom školom primljen sam u Ministarstvo unutrašnjih poslova na radno mesto policajca, 1972. godine u SUP Vranje. U decembru mesecu 1972. godine poslat sam na specijalistički kurs za policajce - sektorski i pozornički način rada, u Višu školu unutrašnjih poslova u Zemunu. Nakon dve godine, po završetku specijalističkog kursa za operativne radnike u Ministarstvu unutrašnjih poslova RS obavljao sam dužnost Inspektora opšteg kriminaliteta. Obzirom da sam bio zainteresovan za oblast krvnih i seksualnih delikata, poslat sam u Višu školu unutrašnjih poslova u Zemunu, koju sam sa uspehom završio 1982. godine. Po završenoj Višoj školi unutrašnjih poslova, radio sam na suzbijanju imovinskih delikata do 1988. godine u SUP Vranje, kada sam raspoređen na mesto Inspektora krvnih, seksualnih i saobraćajnih delikata. 01.11.1997. Godine, rešenjem Ministarstva unutrašnjih poslova upućen sam na obavljanje poslova u SUP Đakovica, koju dužnost sam obavljao sve do 15.05.1999. godine, kada sam se vratio u matični SUP Vranje. Od 01.07.1999. godine postavljen sam u OUP Bujanovac na mesto šefa kriminalističke policije, na kom mesto sam bio do svog penzionisanja, 01.01.2001. godine.
3. Nalaganje za operativni rad i instruktivne depeše u okviru odeljenja krim. policije pre, tokom i nakon mog boravka na KiM, je dolazilo ili direktno od načelnika OKP u SUP Đakovica, ili iz UKP MUP RS iz Beograda, a preko načelnika OKP. Linija rada kojoj sam ja pripadao (kriminalitet) je nalagana i određivana iz Beograda. Kada smo mi sačinjavali izveštaje o našem radu, u okviru odeljenja, dostavljali smo ih po liniji rada direktno UKP u Beogradu, a radi znanja i Štabu MUP-a u Prištini. (6D 129); (6D 1055)

4. Po upućivanja na KiM sam uočio tešku bezbednosnu situaciju. Policija nije bila u mogućnosti da u potpunosti obavlja svoje redovne zadatke i preduzima mere u cilju prevencije kriminaliteta, otkrivanju i prikupljanju dokaza u pogledu izvršenih krivičnih dela i pronalaženju izvršilaca. Prethodno se odnosi na čitav prostor koji se protezao od grada Peći do Đakovice, zatim od Đakovice do Prizrena i od Đakovice dalje sve do graničnog prelaza sa R. Albanijom.
5. Uzrok ovome je bila konstatno prelivanje terorista i terorističkih grupa koje su iz R. Albanije prenosile naoružanje, i razna minsko-eskplzivna sredstva, radi vršenja k. dela terorizma i terorističkih akata prema civilima, VJ i MUP. Granični pojas državne granice prema R. Albaniji, koji se prostire u dužini od 62 km, su dubinski obezbeđivali pripadnici graničnih jedinica VJ. Obzirom na dužinu granice i konfiguraciju terena, granica nije mogla da se zatvori i preko iste je dolazilo do stalnog prelivanja terorista i naoružanja.
6. Tokom svog rada na KiM, putem operativnih saznana sam dolazio do podataka da su se pojedinci albanske nacionalnosti organizovali, najpre formirali para-institucije, u vidu policije, Vlade itd. koje su bile sastavljene od bivših oficira JNA, pripadnika pokrajinskog SUP-a, dobrovoljaca u ratnim sukobima u Hrvatskoj i Bosni, zatim raznih kriminalnih grupa sastavljenih od lica koja su osuđivana za razna krivična dela. Uglavnom, ova lica su u centrima u Nemačkoj, Albaniji i Turskoj, bila obučavana za izvršavanje diverzantsko - terorističkih radnji. Kao primer mogu navesti jednog od vođa terorista Ramuša Haradinaja, i njegove braće Daut, Enver, Rasim i Ljuan (koji je poginuo prilikom šverca oružja, u sukobu sa graničnim jedinicama VJ) 1997. godine.
7. Krajem 1997. godine i početkom 1998. godine, teroristi pripremaju pojačano nasilje protiv civila, graničnih organa VJ i MUP RS. Prve grupe terorista su u rejonu SUP Đakovica, izvodile terorističke napade, razbojništva i razbojničke krađe, koji su evidentirani. Poznati su mi sledeći slučajevi: a) Ukšina Hazirija iz sela Morina, opština Đakovica, kome je grupa albanskih teorista, uz

Adilovic 3

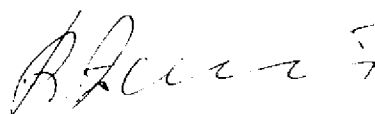
teško fizičko zlostavljanje i mučenje 20.08.1997. godine, otela stado ovaca, i istu odvela u pravcu granice sa R. Albanijom za potrebe pripadnika tzv. OVK; b) Bajram Isenija iz sela Ponoševac, opština Đakovica, kome je 27.08.1997. godine, kome je grupa terorista uz teško zlostavljanje i mučenje otela 7 krava i iste odvela u pravcu granice sa R. Albanijom, za potrebe pripadnika OVK; c) 12.09.1997. godine Albancu Osmani Musi iz sela Morina je naoružana grupa terorista sa dugim naoružanjem i bombama uz teško fizičko zlostavljanje i mučenje otela 7 krava i iste odvela u pravcu R. Albanije za potrebe OVK; d) Dana 14.11.1997. godine, naoružana teroristička grupa je upala u selo Ramoc, i iz kuće izvela Albanca Salcaj Rustema koga su polunagog maltretirali i oduzela mu 70.000 DEM, a istog streljali ispred njegove porodične kuće i pritom ispalili dva-tri rafala u pravcu kuće, i napustili lice mesta; e) Dana 24.11.1997. godine, naoružana grupa terorista upala je u selo Ramoc, i od Albanca Pepaj Kolja uz pretnju oružjem, i teško fizičko zlostavljanje i mučenje otela tehničku robu i odnela u bazu tzv. OVK u R. Albaniju za njihove potrebe; f) Dana 24.02.1998. godine, naoružana grupa albanskih terorista je uz teško fizičko zlostavljanje i mučenje Albanca Ademi Isufā u selu Molić, otela 11.000 DEM, i dragocenosti i odnela ih u baze tzv. OVK u R. Albaniji za potrebe njenih pripadnika.

8. Sa početkom 1998. godine teroristi nastavljaju sa istom aktivnošću sa ciljem zastrašivanja civila bez obzira na njihovu nacionalnost, u nameri proterivanja nealbanskog stanovništva i nasilne mobilizacije lica albanske nacionalnosti, prikupljanja sredstava za teroristički pokret, uklanjanja neistomišljenika itd. Poznati su mi sledeći primeri: a) dana 02.03.1998. godine, teroristi su izvršili napad na kuću Lukić Tomislava u selu Ereč, opština Đakovica; b) Dana 02.03.1998. godine teroristi su u selu Bec napali Lukić Boška, Fatić Miluna i Babović Miroja u selu Crmljane, opština Đakovica; c) Dana 07.03.1998. godine teroristi su izvršili napad na kuću Maslovarović Stevana u selu Pljančor, opština Đakovica; d) Dana 12.03.1998. godine izvršen je napad na kuću Delić Petra u selu Ljug Bunar, opština Đakovica, kao i na njegove komšije Albance Nikaj Deda i Nikaj Uka, i dalje niz drugih slučajeva koji su se desili na području Đakovice i Dečana a upereni protiv civila. Tokom februara i marta 1998. godine

A. Zec T. J.

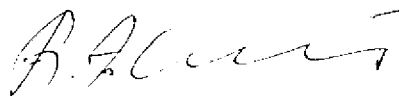
organizovana teroristička grupa maltretirala je i zaustavljala građane albanske, srpske i romske nacionalnosti, iz sela Glođane, Dubrave i Rznića. Povodom pritužbi i operativnog podatka o pomenutom, patrola policije iz Dečana, se uputila u selo Glođane sa namerom provere ovih podataka. Prilikom dokaska u selo Glođane, na udaljenosti od 100-tak metara od kuće Ramuša Haradinaja, na patrolu policije je otvorena vatra iz kuće Hilmije Haradinaja, inače oca Ramuša Haradinaja, usled čega je ubijen policajac K-dir PO Rznić Otović Miodrag. Prilikom pokušaja da se izvrši uviđaj povodom ovog slučaja, dodatno je iz kamenih kuća otvarana vatra na policiju, i u dužem napadu su dodatno ranjena tri pripadnika policije. Ovaj incident je dodatno uznemirio građane, pa kao primer mogu navesti napuštanja porodica Stojanović i drugih porodica iz sela Dubrava, Donji i Gornji Ratiš, u kojima su kompletne porodice napustile svoja ognjišta.

9. Već u maju 1998. godine, sa područja opština Đakovice i Dečana, počeo je masovni odlazak građana srpske i crnogorske nacionalnosti pod pritiscima, pretnjama i napadima od strane terorista. Kao primere napada na civile mogu navesti ubistva porodice Radunović, porodice Vlahović, zatim Radošević Slobodana, koji su svi iz mesta Dašinovac, ubistvo Kovač Dare, ubistvo Vujošević Vukosave, svi iz mesta Ljumbarda.
10. Poznato mi je da su u pojedinim selima u opštini Đakovica, postojali pripadnici lokalnog obezbeđenja, koji su bili u većinom pripadnici albanske nacionalne zajednice, uz takođe pripadnike romske i egipatske etničke zajednice. Teroristi su posebno vršili pritisak na pripadnike lokalnog obezbeđenja. Tako je u toku 1998. i 1999. godine izveden niz terorističkih napada na pripadnike lokalnog obezbeđenja, od kojih mogu navesti primere: Hadosaj Murata iz sela Prekoluke, koga su teroristi ubili a njegovog sina ranili; zatim streljanje Alidemaj Rustema i teško prebijanje Agima Ljulzima.

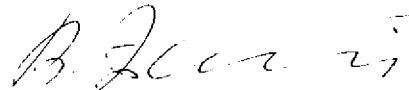
11. Tokom 1998. godine teroristi su oteli preko 50 civila Albanaca, Srba i drugih nacionalnih pripadnosti. Radeći na prikupljanju operativnih saznanja radnici SUP Đakovica došli su do podataka o mogućnosti postojanja masovne grobnice u rejonu kanala Ratiš – „Radonjičko jezero“. Početkom septembra 1998. godine, na navedenom mestu je zaista i pronađena masovna grobnica sa 37 tela. Kasnije identifikovana lica su bila različite nacionalnosti, srpske, albanske i romske. Nakon provere operativnih podataka koji su se pokazali kao istiniti, od strane OKP SUP Đakovica obavješten je istražni sudija i zamenik Javnog tužioca, koji su tek narednog dana (obzirom da su teroristi na tom području otvarali vatru na pripadnike policije) izašli na lice mesta radi vršenja uviđaja. Na licu mesta uviđaj je vršen nekoliko dana, pod rukovođenjem istražnog sudije i JT, uz učešće nekolicine kriminalističkih inspektora, te trojicu ili četvoricu krim. tehničara koji su uviđaj zabeležili video - zapisom. Kod pronađenih tela ustanovljeni su tragovi mučenja, a kod pojedinih leševa je pronađeno da su bili opasani bodljikavom žicom, vezanih ruku i nogu, sa omčama oko vrata od žica i električnih kablova. Na licu mesta su pronađene čaure, za koje je balističkim veštačenjem utvrđeno da se poklapaju sa čaurama pronađenim na mestima napada terorista u Glođanu, selu Pljančor i Stepence. (6D 491) Povodom ovog događaja sam bio svedok Tužilaštva u postupku protiv Ramuš Haradinaja i dr. koji se vodio pred MKTJ.

12. U vezi dokaznog predmeta (6D 490) mogu reći da je u pitanju izveštaj kao dopuna krivične prijave i koji prikazuje terorističke napade izvedene na području opština Đakovica i Dečane, a uperene protiv civila bez obzira na njihovu nacionalnost, VJ i MUP od strane terorista. Cilj napada terorista je bio da se preseku i prekinu komunikacije Đakovica – Peć, Đakovica – Klina, Đakovica – Prizren, da bi blokirali normalno odvijanje života i funkcionisanje države na ovom delu teritorije (npr. stanovništvo ne bi moglo da se snabdeva električnom energijom, osnovnim životnim namirnicama, lekovima, medicinskom pomoći, niti bi policija mogla da izvršava svoju redovnu delatnost i zakonske i ustavne obaveze) i na taj način prinudili preostale neistomišljenike da se povinuju terorističkom pokretu i pređu na stranu terorista, a nealbansko stanovništvo nateraju u izbeglištvo, što je delom i učinjeno, pa su tako sa područja Metohije,

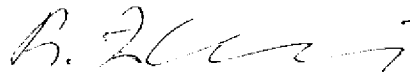

uglavnom žene i starci a potom i nejač otišli sa prostora Metohije u unutrašnjost Srbije i Crne Gore.

13. U pogledu pomenutog u prethodnom paragrafu, mogu navesti više primera. Dana 07.05.1998. godine, na putu Dečani – Kožar teroristi su napali motorno vozilo u kome su se nalazili radnici „Elektrodistribucije“ koji su se iz Peći kretali ka Dečanima kako bi izvršili popravku na transformatoru i dalekovodu (koje su teroristi inače učestalo oštećivali kako bi onemogućili snabdevanje svih naselja u rejonu Dečana električnom energijom), kojom prilikom su iz zasede otvorili vatru na motorno vozilo kojom prilikom je poginuo Albanac Vebi Mustafa, a teže povređeni Mustafović Boško lice romske nacionalnosti, Mijović Mišo, Đurišić Dragan lice srpske nacionalnosti i Ernand Muminović, lice muslimanske nacionalnosti.
14. Dana 23.05.1998. godine teroristi su izvršili napad na kolonu motornih vozila MUP RS, na putu Đakovica – Peć. Napad je izvršen iz snajpera, puškomitraljeza, mitraljeza, RB, Bst. Kolona vozila se kretala glavnom komunikacijom Đakovica – Peć, i ovom prilikom su teže povređeni policajci Andrejević Srđan, Cimbajević Slađan, Tanasijević Mladen, Đorđević Predrag, Vujović Mladen i Raković Predrag.
15. Dana 24.05.1998. godine u jutarnjim satima teroristi su u selu Rastavica posuli so na glavnu komunikaciju, a zatim doterali stado ovaca i prikрили se među stadom, te kada su naišli pripadnici policije Popadić Rade i Nikola Jovanović koji su se kretali komunikacijom Đakovica - Dečane, na samoj raskrsnici prema Juniku su zbog stada ovaca na putu morali da zaustave svoje vozilo, kojom prilikom su ih teroristi oteli. Nedavno je na Merdaru predato telo Nikole Jovanovića njegovoj porodici, dok sudbina Popadića i dalje nije poznata.

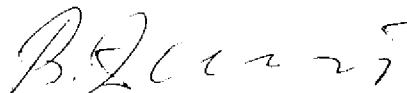

16. Dešavalo se da teroristi izvedu sinhronizovano i po više napada u cilju preseccanja neke komunikacije. Kao primer mogu navesti, da su 25.05.1998. godine izvedena tri teroristička napada. Sva tri napada su izvedena na istoj komunikaciji, samo u različito doba dana i na različitim deonicama komunikacije Đakovica - Peć. Prvi napad je izveden tako što je na putničko vozilo marke „Golf“ otvorena vatra iz zasede kojom prilikom je ranjeno više lica. Drugi napad je bio u blizini sela Rastavica, kojom prilikom je na putničko vozilo „opel kadet“ otvorena vatra iz zasede, kojom prilikom je teško ranjeno jedno lice. Treći slučaj je da je na kolonu vozila policije koja se kretala u pravcu sela Junik otvorena vatra od strane terorista iz različitih pravaca, i to sela Babaloć, Prilep, Glođana, Slupa, Vokše i Drenovca.
17. Teroristi su tokom 1998. i 1999. godine pored civilnih, koristili i verske objekte prilikom napada na VJ i MUP. Dana 10.07.1998. godine, u mestu Prilep, opština Dečane, pozvan sam da izvršim uviđaj povodom pogibije policajca Rajković Petra koji je pogođen iz snajperske puške u čconi deo glave, i prebačen na hirurško odeljenje u Peći kada je konstatovana smrt. Dalje, policajac Ristić Dragoljub je dana 10.05.1998. godine, ubijen hicem u potiljak pri čemu je vatra otvorena iz džamije u mestu Babaloć, opština Dečane.
18. Krajem 1998. i početkom 1999. godine, manje grupe terorista, sa područja sela Glođane, tj. mesta gde se u to vreme nalazio glavni Štab tzv. OVK, prelaze u urbanije sredine, i dolazi do učestalije pojave urbanog terorizma. U vezi pomenutog dolazi do izvođenja terorističkih akcija u samom gradu Đakovica i gradu Dečane gde su teroristi iz prepada ili zasede, ubijali civile i pripadnike policije i VJ.
19. Dana 08.12.1998. godine naoružani pripadnici terorista, obučeni delom u maskirne uniforme, delom u civilnu odecu su u samom gradu Đakovica, u ul. Grezda Gazmeda, uz pretnju oružjem oduzeli motorno vozilo za potrebe terorista.

20. Dana 03.02.1999. godine teroristi su u Đakovici oteli civila albanske nacionalnosti Imera Kujtima i povodom istog je podneta krivična prijava protiv NN izvršioca i dostavljena OJT Peć. Uvidaj nije mogao biti izvršen zbog prisustva terorista **6D 614 (tačka 424 strana 661)**
21. Dana 04.02.1999. godine, teroristi su Mustafu Fadilja i Mehmeta Hisena iz Đakovice, i civile albanske nacionalnosti najpre zlostavljali a zatim im i oduzeli motorno vozilo koje se nalazilo u dvorištu Mustafe Fadilja.
22. Teroristi su dana 04.02.1999. godine izvršili napad na vozilo u strogom centru grada Đakovice, u kome su se nalazili Stevanović Milan, Malešić Dejan, inače policajci, zatim Razić Srdan i Lesković Aleksandar, inače civili. U napadu je poginuo Stevanović Milan. Uvidaj je izvršen od strane OJT Peć. **6D 614 (tačka 427 strana 662)** Dana 22.11.1998. godine na taksi stanici u gradu Đakovici, taksisti albanske nacionalnosti prišla je jedna devojčica, starosti oko 12 godina, i ugovorila vožnju. Nakon toga, na udaljenosti od 100-nak metara 2 NN lica zaustavljaju vozilo, da bi se nakon toga ovom taksisti izgubio svaki trag, a da bi taksi vozilo bilo pronađeno u Štabu OVK u Glođanu. **6D 491 (strana 15 BCS)**
23. Dana 07.02.1999. godine izvršen je teroristički napad u kojem su život izgubila lica Romske nacionalnosti Smaći Đemailja i Zeka Sabahetu. Ova lica su se vraćala iz bolnice u gradu Đakovici prema svojim kućama kojom prilikom su ubijeni iz zasede. Uvidaj je izvršen od strane istražnog sudije OJT Peć, a spoljni pregled leševa je po nalogu istražnog sudije u Đakovici izvršen od strane Hodže Fatona, doktora u bolnici u Đakovici. **6D 614 (tačka 437 strana 665)**
24. Dana 08.02.1999. godine dežurni lekar bolnice u Đakovici, obavestio je dežurnu službu SUP Đakovica da je lekarsku pomoć zatražio Ljekaj Skender iz Đakovice, koji je teže povređen prilikom napada terorista u ulici Nikole Tomića, u samoj Đakovici. Tokom ovog napada teroristi su ubili lice albanske

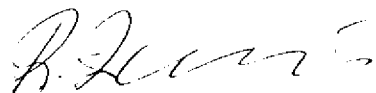

nacionalnosti koje se nalazilo u vozilu, Luidi Mateja. **6D 614 (tačka 439 strana 665)**

25. Poznat mi je i slučaj ubistva civila Saljiuka Arbena, 20.02.1999. godine, koji se odigrao tako što su istog, iz zasede i neposredne blizine, kada je isti pokušao da uđe na vrata kapije svog strica, iz zasednog mesta koje je bilo postavljeno u blizini kapije, otvorena vatra iz automatskog oružja kojom prilikom je isti ubijen. Ovaj događaj je prijavio otac ubijenog i uviđaj lica mesta je izvršen uz prisustvo verifikatora OEBS. Istragom u vezi ovog ubistva došli smo do saznanja da je u vreme ubistva Saljiuka Arben „prekršio“ naređenje terorista u pogledu „policijskog časa“, kao i da su od strane terorista upućivane pretnje njegovom poslodavcu iz kojih razloga nije smeo ni da izjavi saučešće porodici ubijenog. **6D 614 (tačka 462 strana 670)** Istog dana su u Istiniću u opštini Dečane teroristi napali kuću albance Eljez Baljaja, koji je inače bio pripadnik lokalnog obezbeđenja u selu. **6D 614 (tačka 461 strana 670)**

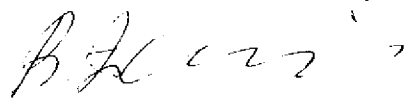
26. Teroristi su iz R. Albanije tokom 1998. i 1999. godine konstantno prenosili oružje i municiju koristeći svoja uporišta u selima koja su u potpunosti ili sa većinskom albanskim stanovništvom u nesporednoj blizini albanske granice. Organizovali su se i već krajem januara 1999. godine su imali svoja jača uporišta u mestima kao što su: Jablanica, Grgoc, Rogovo, Batuša, Nivokaz, Kraljane, Marmule, Molić, Dobroš, Meja, Ramoc. Sela kao što su Batuša, Nivokaz, Molić, Ponoševac, Meja, Ramoc su u u dolini „Reke keč“. Teroristi su planirali da glavni Štab iz Glođana premeste u selo Dobroš.

27. U opštini Dečane, u selu Glođane se nalazio Štab glavno-komandujućeg teroriste za prostor Metohije, Ramuša Haradinaja, a operativni podaci su ukazivali na oko 1000 naoružanih i organizovanih terorista u selima Istinić, Streoc, Gornji Ratiš, Donji Ratiš, Maznik, Vranovac, Papračane, Dubovik i dr., a sa prostora opštine Đakovica, sela kao što su Jablanica, Žabelj i Bardonjić su imali svoje pod – Štabove koji su bili pod komandom Haradinaja. Ovaj Štab terorista je takođe u jednom periodu, krajem januara 1999. godine premešten u zaseok Dodić – Rznić,

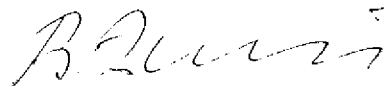
u kome su pomoćnici Haradinaju bili teroristi iz sela Prilep i Beleg, u kojima je takođe postojao pod-Štab terorista. Na području Jablanice i drugih okolnih sela nalazilo se preko 500 terorista, koji su uglavnom bili infiltrirani iz Albanije.

28. Teroristi su pod svojom kontrolom držali uzvišenja kod Ereča – Erečka čuka, kod mesta Crmljane poznatiju kao Crmljanska čuka i uzvišenje kod mesta Kraljane. Ova mesta su teroristima bila od naročite važnosti, jer su na taj način, koristeći preglednost ovih uzvišenja koja su inače bila opasana rovovima i tranšejima, mogli sa velikih udaljenosti da kontrolišu komunikacije i da opaze bilo kakav pokret na komunikacijama Peć – Đakovica i Đakovica – Klina.
29. Po povlačenju verifikatora, 25.03.1999. godine, odmah po otpočinjanju bombardovanja u blizini centra grada Đakovice, a radi pečačenja prostorija i vršenja popisa stvari koje su za sobom ostavili pripadnici verifikacione misije, bio je izvršen pregled prostorija, u kojima je prethodno bio smešten OEBS. Ovom prilikom smo zabeležili da se u prostorijama nalazi jedan „lokator“, jedna topografska karta područja Kosova sa nekakvim ucrtanim pravcima.
30. Sa početkom bombardovanja bezbednosna situacija u opštinama Đakovica i Dečane je pored terorističkog delovanja, dodatno pogoršana prekidom električne energije, prekidom komunikacija, otežanim radom komunalnih službi, snabdevenošću namirnicama i drugim životnim potrebštinama prouzrokovanih NATO bombardovanjem. Već 25.03.1999. godine pogodeno je samo gradsko jezgro Đakovice, kojom prilikom je veliki broj poslovnih i stambenih objekata uništen, ili oštećen usled zapaljenja ili direktnih udara, pri čemu je bilo i civilnih žrtava – lica albanske nacionalnosti. **(6D 538)** Prvih dana bombardovanja, civili albanske i manji broj srpske nacionalnosti su se krili od bombi u skloništu u hotelu „Paštrik“ gde sam se i sam povremeno sklanjao, i više puta sretao svoje poznanike i prijatelje, Albance. NATO bombardovanje je izazvalo i veliki strah kod mojih pojedinih kolega. Veoma često su uviđaji vršeni po prethodnom ovlašćenju i nalogu istražnog sudije, obzirom da su uslovi često bili nebezbedni usled delovanja terorista i NATO bombardovanja, pri čemu u nekim slučajevima

uvidaj usled pomenutog, i nije mogao biti izvršen. **6D 614 (tačka 581 strana 699)**

31. Teroristi su, kao i drugi kriminalci, sa početkom bombardovanja dodatno pojačali svoje delovanje, koristeći nestanak struje, prekide veza i opšte uzev, teške uslove nastale NATO bombardovanjem. Dana 01.04.1999. godine, teroristi su izvršili napad i otvorili vatru na vozilo koje je vidno bilo obeleženo znakom „Crvenog krsta“ u mestu Rakovina. **6D 614 (tačka 603 strana 704)**
32. Kao primere urbanog terorizma tokom rata, mogu navesti slučaj da je 07.05.1999. godine, postupajući po prethodno dobijenom obaveštenju da se u delu Đakovice koji se zove Čabrat, nalazi veća grupa terorista, mešovita patrola MUP i VJ je bila napadnuta od strane terorista koji su iz kuća i krovova otvorili vatru na ovu patrolu. Ovom prilikom je povredeno više policajaca, među kojima Novaković Milutin, Tanasijević Mladen, Spasić Miodrag, Dodić Momir, i Barzut Bojan, i Bogavac Radovan, kapetan VJ. **6D 614 (tačka 740 strana 734)** Dana 09.05.1999. godine, radnik SUP Đakovica, Tomović Stanko i pripadnici VJ Raković Aleksandar, Milanović Dejan, Mirić Ljubomir, Krstić Srđan i Mitrović Ivica su teže povređeni usled napada terorista iz zasede, takođe u naselju Čabrat.
33. Vazdušni udari NATO su bili svakodnevnii. Stanje bezbednosti je bilo već dovoljno alarmantno činjenicom da su gotovo sva mesta u okolini grada Đakovice sa početkom bombardovanja bila pod kontrolom terorista. Teroristi su kontrolisali veći deo grada Đakovice, i čitava naselja Novo Naselje, Čabrat, deo grada ispod bolnice prema reci Erenik i naselje u blizini autobuska stanice. Ovo loše bezbednosno stanje je dodatno usložnjeno neprestanim bombardovanjem od strane NATO, i stradanjem ne samo pripadnika VJ i MUP, već i civila i civilnih objekata. Pored pomenutog, mogu navesti još neke od slučajeva koji su mi poznati - slučaj stradanja 2 lica albanske nacionalnosti, Pruthi Šefčeta i Ferizi Avnija koji su poginuli prilikom razaranja i požara na više stambenih objekata usled bombardovanja objekta MUP-a u gradu Đakovici; Dana 26.03.1999. godine bombardovana je benziska pumpa u gradu Đakovici i magacin municije

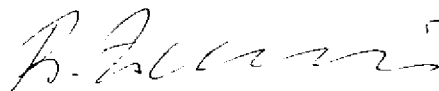
VJ usled čega je došlo do zapaljenja i oštećenja stambenih objekata i kuća lica svih nacionalnosti. Svakodnevno bombardovanje opština Đakovice i Dečana je uzorkovalo česte požare na stambenim zgradama što više nije bilo moguće kontrolisati. Uporedo sa početkom bombardovanja NATO, preko brda Čabrat, veća grupa terorista predvođenih Arben Škupijem zvani „Zifa“, Aljbin Docaj i Ljekaj zvani „Pinčo“ su upali u grad Đakovicu, u naselje Čabrat i tamo dodatno mobilisali mlade stanovništvo za potrebe terorista, i upućivali pretnje stanovništvu.

34. Svedok Merita Deda je u svojoj izjavi, na strani 4, paragraf 1 svoje izjave, pomenula da je na punktu kod Bistražina izvršeno odvajanje muškaraca od ostalih u ovoj koloni civila. Približno u vreme ovog događaja koji svedok opisuje u ovom paragrafu, ja sam imao prilike da obiđem mesto na kome se nalazio ovaj mešoviti punkt policije i VJ. Primetio sam grupu civila približno onome kako je svedok opisala, kojima je na čelu bio katolički sveštenik, obučen u belu, sveštenučku odoru. Pozdravio sam se sa tim sveštenikom. Nije bilo nikakvog odvajanja muškaraca, kako to svedok navodi. Prethodno, prilikom dolaska civila do punkta isti nisu imali pratnju ni VJ ni MUP.
35. U pogledu izjave svedoka Lulzim Vejse, mogu reći da je iznet jedan niz neistina. Na strani 2 paragraf 5 svedok pogrešno opisuje Novaka Pitulića. Najpre, svedok pogrešno navodi da je „načelnik MUP-a“ – isti je u stvari bio šef smene dežurne službe). Novak Pitulić nije nosio brkove, i imao je stan u ulici Predraga Rakovića a ne Miloša Gilića. U svojoj izjavi u paragrafu 3, strani 3 pominje spaljenu kuću, a zatim 3 policajca, koja su navodno „čuvala“ spaljenu kuću, da bi u svom svedočenju pomenuo da su nosili obične plave uniforme. Ovakve uniforme, koje nisu maskirne, jedino su nosili pripadnici protivpožarne službe.
36. U pogledu izjave svedoka **K 72**, u vezi paragrafa 11. mogu reći da mi nije poznato da je ovo lice od 1997. pa sve do mog odlaska sa teritorije KiM obavljalo bilo kakve bagerske ili druge poslove za MUP – SUP Đakovicu. Bagerske

R. Z. L. 27

poslove je za potrebe SUP Đakovica obavljalo jedno lice romske nacionalnosti, krupnije građe, čijeg imena ne mogu da se setim, i koje je inače bio pripadnik rezervnog sastava SUP-a Đakovica. Ovo lice romske nacionalnosti je obavljalo sve poslove koji su vezani za bagerske poslove ili neke zemljane radove, čišćenje puta, uklanjanje oštećenih vozila, prenos i popravku službenih vozila, dakle isključivo je on opsluživao čitav SUP Đakovica. Nije mi poznato da je iko iz SUP Đakovica naredio svedoku **K 72** da obavlja bilo kakve poslove za MUP, pogotovu ne bagerske, jer je za to već postojao određen radnik SUP-a. Dalje netačna je tvrdnja svedoka **K 72** koji bi da je radio za SUP Đakovicu, morao znati da Milan Stanojević nije bio pripadnik DB, jer je Milan Stanojević bio načelnik OKP SUP Đakovica, a Zoran Žmugić inspektor u Odeljenju za pogranične poslove, putne isprave i strance, a ne pripadnik DB.

37. Svedok **K 72** u paragrafu 13 tvrdi da je njegov bager bio parkiran na parkiralištu kod SUP Đakovica. Mogu reći da je jedini bager koji je bio povremeno parkiran na tom parkiralištu, bio bager sa kojim je radio radnik SUP-a koga sam pomenuo u prethodnom paragrafu ove izjave. U paragrafima 13 i 14 svedok **K 72** opisuje postojanje masovne grobnice kod Bistražina. Deo pored mosta Bistražin predstavlja veći i otvoreni prostor, u blizini katoličke crkve, i obližnjih kuća, pa bi postojanje nekakve masovne grobnice u Bistražinu bilo svakako primećeno, što nije bio slučaj, i policija nije imala podatak o nekakvoj masovnoj grobnici kod Bistražina. Nasuprot tome, poznato mi je da je deo oko Bistražinskog mosta, često bombardovan od strane NATO, i da je u slučajevima da su identifikovane žrtve NATO bombardovanja, tela istih predavana porodicama, a neidentifikovane žrtve su sahranjivane na muslimanskom groblju u Đakovici. Dalje, svedok opisuje da je bager stvarao buku, imao svetlo (koje je neminovno morao koristiti za ovako obimno iskopavanje), i da je od 22h do ponoći vršio ove radove, što je u uslovima konstantnog praćenja izviđačkih letelica NATO i bombardovanja jednostavno nemoguće, pogotovu što je i sam napomenuo da je iskopavanje vršeno na otvorenom prostoru, a da je iste noći NATO bombardovao.

38. Poznato mi je da je NATO bombardovanje vodilo do pomeranja civila, bez obzira na njihovu nacionalnost ili veroispovest. Sećam se lica albanske nacionalnosti, po imenu Muj Dujaku, radnika „Lutrije“, svojevremeno profesora Narodne odbrane, koji je početkom bombardovanja razgovarao sa mnom, i tom prilikom rekao da će da ode u Bujanovac, kod svog prijatelja, Dr. Arsić Stojanče, koji je po nacionalnosti Srbin, što se kasnije i desilo. Takođe mi je poznato, da je Albanska porodica Požegu, nakon početka bombardovanja, odlučila da se izmesti u okolinu Paraćina.
39. Od strane dežurne službe i načelnika OKP, krajem aprila, na jednom od jutarnjih sastanaka sam obavešten o postojanju leševa u dolini poznatijoj kao „Reka Keč“. Kada su se stvorili uslovi, bio sam poslat da izvršim uviđaj lica mesta u sklopu jedne od više krim. ekipa.
40. Ovog puta, kao i svim drugim slučajevima kada bi dolazili do saznanja da je došlo do stradanja lica, putem prijave ili na drugi način, obavestavali smo istražnog sudiju, kao i Javnog Tužioca u Peći.
41. Ova aktivnost se odvijala približno 7 dana. O vršenju uviđaja je obavešten istražni sudija, pri čemu nije bio na terenu sa ekipom u čijem sam ja bio sastavu. Pošto su ove aktivnosti trajale više dana, uviđajne ekipe su se menjale. Takođe uviđaji se nisu mogli vršiti svakodnevno, zbog NATO bombardovanja i prisustva terorista u toj oblasti.
42. U slučajevima kada je identifikacija pronađenih tela bila izvršena, obavestavana je porodica koja bi izvršila sahranjivanje tela, u slučajevima kada to nije bilo moguće, tela su sahranjivana na muslimanskom groblju u Đakovici, ili na lokalnim grobljima u selima odakle je preminulo lice. U svakom slučaju su ta grobna mesta bila propisno označavana brojevima, i fotografisana. Pojedina tela su bila u civilnoj odeći, a pojedina u crnim ili delom u maskirnim uniformama.

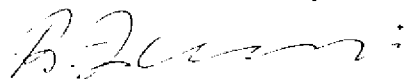
43. Oblast u kojoj su vršene uviđajne radnje se nalazi u proseku oko 15 km od Đakovice, uz samu granicu sa R. Albanijom, tako da smo sve vreme imali problema sa prebacivanjem uviđajnih ekipa na lica mesta, ne samo zbog stalne opasnosti od napada tzv. OVK i stalnog NATO bombardovanja, već i stoga što su teroristi na različitim lokacijama u toj oblasti postavili pešadijske i potezne mine. Ja sam bio nekoliko dana na terenu, učestvujući u vršenju ovog uviđaja. Nakon 15.05.1999. godine sam ponovo raspoređen u SUP Vranje, i tako sam napustio KiM. Približno nedelju dana po mom odlasku, od strane NATO je bombardovan SUP Đakovica.

44. U pogledu navoda u optužnici koji se tiču ulice Miloša Gilića odnosno naselja Čerim, mogu reći da ovi navodi nisu bili prijavljeni SUP Đakovica od strane bilo koga, niti o istima imam bilo kakvo saznanje.

45. Poznato mi je da sam u više slučajeva učestvovao u procesuiranju lica srpske nacionalnosti, uključujući i pripadnike MUP. Lično sam učestvovao u hapšenju Srbina, izvršioca k. dela ubistva na štetu Albanaca Osaj Šabana, Bajraktari Čauša, Zumeri Ajna i Barjaktari Tima, za ubistvo više albanskih porodica u Dečanima. Izvršilac ovog k. dela je u skladu sa propisima, zadržan u pritvoru. Protiv izvršioca srpske nacionalnosti, podneta je krivična prijava, a ja sam u vezi ovog slučaja i lično svedočio u postupku protiv izvršioca pred Okružnim sudom u Peći koji je izmešten u Leskovac. Iz sredsativa informisanja, poznato mi je da je izvršiocu ovog dela izrečena kazna zatvora od 15 godina.

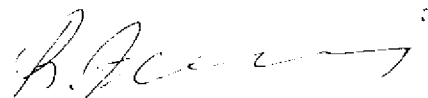
6D 614 (tačka 21 strana 29)

46. Lično mi je poznato da su rukovodioci SUP Đakovica, na svim kolegijumima i u svim prilikama, isticali obavezu zakonitog postupanja policije, i human odnos prema civilima, kao i da nije tolerisano bilo kakvo nezakonito postupanje čak i od strane pripadnika policije SUP Đakovica. U svim slučajevima u kojima je policija imala informaciju o postojanju nekog k. dela, bez obzira na nacionalnost i identitet ili položaj žrtve ili izvršioca, preduzimala je

zakonske mere. 6D 614 (tačka 70 strana 143; tačka 71 strana 143; tačka 92 strana 147; tačka 11 strana 17; tačka 20 strana 20; tačka 548 strana 271; tačka 656 strana 289; tačka 659 strana 290; tačka 672 strana 292; tačka 674 strana 292; tačka 711 strana 299; tačka 731 strana 303; tačka 804 strana 371; tačka 881 strana 332; tačka 1218 strana 387; tačka 1223 strana 388; tačka 1253 strana 393)

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'B. J. ...', written in a cursive style.

POTVRDA SVEDOKA

Pročitao sam ovu izjavu od 14 strana i ona sadrži sve što sam rekao, po svom znanju i sećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svestan sam da se može upotrebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svedočim pred Sudom.

Potpis: A. Kuznetsov,

Datum: 13.04.2008
